

Sygn. akt I PSK 59/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Spółce R. Spółce Akcyjnej w B.
o deputat węglowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt IX Pa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 22 października 2019 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 stycznia 2019 r. w pkt 1- 3 w ten sposób, że oddalił powództwo A. W. o zasądzenie kwoty 10.000 zł tytułem wypłaty świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

W sprawie ustalono, że od dnia 9 kwietnia 2015 r. A. W. pobiera rentę rodzinną po zmarłym mężu. C. W. w latach 1956- 1982 r. jako pracownik, a następnie od 1982 r. jako emeryt pobierał z KWK „K.” w S. talony na węgiel do dnia 31 grudnia 2011 r.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, powódka spełniła przesłanki określone w art. 2 ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971) i jest osobą

uprawnioną do świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

Sąd drugiej instancji, uwzględniając apelację strony pozwanej, wskazał, że mąż powódki C. W. był zatrudniony w KWK „K.” do 1979 r., a następnie podjął zatrudnienie w Wojewódzkiej Spółdzielni S. w B.. Z tego też zakładu przeszedł na emeryturę w 1982 r., co wynika z akt rentowych. Pracodawca ten niewątpliwie nie był przedsiębiorstwem górniczym w rozumieniu ustawy. Tym samym mąż powódki nie należał do kręgu osób, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a ustawy, ponieważ nie przeszedł na emeryturę z przedsiębiorstwa górniczego.

Skargę kasacyjną w imieniu powódki, wywiódł jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy dopuszczalne jest w świetle zasady równego traktowania, wynikającego z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz zakazu dyskryminacji, wynikającego z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP, uwzględniając też wynikający z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP obowiązek wykładni przepisów ustaw zwykłych w taki sposób, by zachować ich zgodność z normami konstytucyjnymi, przyjęcie że do kręgu osób uprawnionych, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, którym na mocy art. 3 ust. 1 tej ustawy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla, nie należą te osoby, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a ustawy (które miały ustalone prawo do emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy i pobierały te świadczenia, nadto uprzednio, przed wejściem w życie ustawy, utraciły prawo do bezpłatnego węgla, przysługujące im dotąd na podstawie obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji, wskutek ich wypowiedzenia lub zawarcia porozumień), tylko z tej przyczyny, że prawa do emerytury lub renty nie nabyły będąc zatrudnione w przedsiębiorstwie górniczym w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w

sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent. Przedmiotem sporu (a następnie zaskarżenia) w niniejszej sprawie była zasadność roszczenia powoda o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za przysługujący mu deputat węglowy, do którego, w jego ocenie, nabył prawo na podstawie ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971). Tak też przedmiot sporu określili Sądy obu instancji w komparycji swoich orzeczeń.

Zdaniem Sądu Najwyższego, określony w takich sposób przedmiot sporu bez wątplenia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., a określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2007 r., I PK 280/06 oraz z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18, Legalis nr 2370767).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c. jako niedopuszczalną.